

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΠΟΥΝΙΑΣ, ΚΙΣΑΝΓΚΑΝΙ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΚΟΝΓΚΟ κ.ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Την Κυριακή, 10η Μαρτίου ε.ε. η ΑΘΜ ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ.Θεόδωρος Β' ετέλεσε στην πολυαιώνιο Ιερά Πατριαρχική Μονή Οσίου Σάββα Ηγιασμένου Αλεξανδρείας την χειροτονία του Θεοφιλ. Επαρχιούχου Επισκόπου Μπούνιας, Κισανγκάνι και Ανατολικού Κογκό (Λ.Δ.Κ). Στην Ευχαριστιακή Σύναξη και την χειροτονία του Θεοφιλεστάτου συμμετείχαν οι Σεβ.Μητροπολίτες Γέρων Λεοντοπόλεως κ.Γαβριήλ, Γενικός Πατριαρχικός Επίτροπος, Πτολεμαΐδος κ.Παντελεήμων, Αρχιγραμματεύς της Αγίας και Ιεράς Συνόδου, Πηλουσίου κ.Νάρκισσος, Πατριαρχικός Επίτροπος Αλεξανδρείας, Ταμιάθεως κ.Γερμανός, Προϊστάμενος της προειρημένης Ιεράς Μονής Οσίου Σάββα, οι Θεοφιλ. Επίσκοποι Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης κ.Πρόδρομος, Μπουζουμπούρας και Μπουρούντι κ.Ισαάκ, Κωνσταντιανής κ.Κοσμάς και Ιππώνος κ.Στέφανος.

Παρέστησαν ο Εντιμ. Γενικός Πρόξενος της Ελλάδος στην Αλεξάνδρεια κ. Ιωάννης Πυργάκης, ο Εντιμ.Πρόεδρος της Ελληνικής Κοινότητας Αλεξανδρείας κ.Ανδρέας Βαφειάδης, Πρόεδροι ελληνικών φορέων και συλλόγων της Μ.Πόλεως, οι διευθυντές και το διδακτικό προσωπικό των ελληνικών εκπαιδευτηρίων, οι σπουδαστές της Πατριαρχικής Σχολής Αλεξανδρείας «Άγιος Αθανάσιος», οι γονείς κ.Μαργαρίτης και κα.Ελένη Διαμαντοπούλου και οικογενείς του χειροτονηθέντος Επισκόπου και επισκέπτες από την Ελλάδα.

Εκφωνών τον χειροτονητήριο λόγο του ο Θεοφιλ.κ.Πολύκαρπος ανέφερε:

Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα, Σεβασμιώτατοι αγιοι αρχιερείς, αγιοι πατέρες, Σεβαστοί μου γονείς, αγαπητοί συγγενείς και φίλοι.

Ευρισκόμενος ενώπιον της ωραίας Πύλης και ατενίζων το πρόσωπον του Ποιμένου μας, του σήμερα μεταδιδόντος μοι με τα μαρτυρικά και αγιασμένα χέρια Του τον τρίτο και ύψιστον βαθμόν της ιερωσύνης, ήτοι το της αρχιερωσύνης λειτούργημα, ενθυμούμαι τα λόγια του Αποστόλου Παύλου προς τον αγαπημένο του μαθητή και Επίσκοπο:

«Τέκνον Τιμόθεε, ... ο Χριστός ουχ εαυτόν εδόξασεν γενηθῆναι αρχιερέα, αλλ' ο λαλήσας προς αυτόν, Υιός μου ει σύ, εγώ σήμερα γενένηκά σε».

Οντως Μακαριώτατε δεν είναι σήμερα ημέρα προσωπικής μου δόξας, ει και ημέρα αδιαμφισβήτητης προσωπικής μου χαράς. Δεν είναι ούτε ημέρα προσωπικής μου επιτυχίας, ει και ημέρα όντως σήμερα, της προσωπικής μου «καταπαύσεως» εκ των έργων μιάς 15ετούς, εναγωνίου πορείας στον χώρο της Ιεραποστολής στην Αφρική. Σήμερα όμως, είναι ημέρα όντως αναγεννήσεως ενός ακόμα τέκνου Σας, μέσα από τις δικές σας προσευχές, τη διδασκαλία σας, αλλά πάνω από όλα μέσα από το δικό σας φωτεινό παράδειγμα ζωής. Μιάς ζωής που εκπέμπει το φως της αγάπης, της αλληλοκατανόησης, της ανεκτικότητας, της μακροθυμίας, της δύναμης της πνευματικής που με στήριξε τόσα χρόνια, αθόρυβα και διακριτικά και οδήγησε τα βήματα της ελαχιστότητάς μου εις οδούς σωτηρίας. Γιατί τα μονοπάτια της Αφρικής όλοι μας γνωρίζουμε ότι δεν είναι πάντοτε φωτεινά, αλλά υποκρύπτουν πολλάκις κινδύνους, οι οποίοι δεν είναι ορατοί αν λείπει το Φως. Το Φως αυτό μου χαρίζεται κάθε ημέρα μέσω της δική Σας αγάπης για την οποία σήμερα έχω να καυχηθώ, να Σας ευχαριστήσω, αλλά και να υποσχεθώ ότι θα αγωνιστώ με τις μικρές μου δυνάμεις, για να την επαυξήσω στο μέγιστο, ως ελάχιστος αποδέκτης και φορέας της.

Μέσα από τη δική Σας λοιπόν αγάπη Μακαριώτατε, σήμερα βλέπω και τον δικό μου ταπεινό αγώνα και κατανοώ τον εαυτό μου όχι ως «εν εσόπτρω» αλλά ως μέτοχο της ελευθερίας που μου χαρίστηκε όλα αυτά τα χρόνια μέσα στον χώρο της Ιεραποστολής, μέσα από τις δικές σας ευχές. Αλλά αυτή η ελευθερία, απαιτεί ως γνωστόν θυσίες, έμπρακτες. Αν έχω λοιπόν για κάτι να καυχηθώ σήμερα, είναι για το ότι μέσα από τη δική σας θυσιαστική πολυετή πορεία στο σεπτό μας Πατριαρχείο, διδάχτηκα ότι ο Επίσκοπος είναι, ο εν μέσω της Εκκλησίας ιστάμενος, εις τύπον του άχρι θανάτου θυσιασθέντος μεγάλου Αρχηγού και Τελειωτού της Πίστεώς μας και του κάθε αγώνα μας. Έτσι προσπάθησα τόσα χρόνια να σταθώ κοντά στους Αφρικανούς μας αδελφούς. Όχι ως διδάσκαλος αλλά ως αδελφός. Όχι ως άγιος αλλά ως αγωνιζόμενος. Όχι ως «αλώβητος» αλλά ως πληγωμένος κι εγώ άνθρωπος, δικός τους, που αγωνίζεται να οδηγήσει, καθοδηγούμενος μέσα από τον δικό τους πόνο, προς την Χαρά του Χριστού. Ιδού λοιπόν που σήμερα αυτή η αγάπη την οποία διδάχτηκα και προσπάθησα ταπεινά να ζήσω και να μεταδώσω, πολλαπλώς, μου αντιχαρίζεται.

Πίσω από την σημερινή Πεντηκοστή, κρύβεται αφανώς επίσης, ένας άλλος μεγάλος πατέρας, όπως άλλωστε κι εσείς πολλές φορές μου επισημάνατε Μακαριώτατε. Ένας δεύτερος για εμένα Ηλίας, κάτω από την μηλωτή του οποίου, αξιώθηκα να υπηρετήσω τον

χώρο της Εκκλησίας κατά τις δυνάμεις μου, για να φτάσουμε μαζί να ζήσουμε τη σημερινή χαρά.

Σεβαστέ μου Γέροντα, Γέροντα Ιωάννη,

ει και μακράν, ει και πολίος και υπέργηρος, είμαι σίγουρος ότι αυτή τη στιγμή βρίσκεσαι εν πνεύματι εν μέσω ημών, μαζί με την αγαπητή Συνοδεία μας. Ασπάζομαι με ευλάβεια τα αγιασμένα χέρια σας, σας ευχαριστώ για όλες τις ανεκτίμητες θυσίες που εκάνατε για μένα και προσκυνώ. Προσκυνώ, ικετεύω Γέροντα, διά τας ευχάς σου, ώστε: «τη μηλωτή σκεπάσας, εις ουρανοὺς αναγάγης με» (αγ. Εφραίμ, «παραίνεσις εις ασκητάς»), σε αυτήν τη στερνή και καθοριστική στροφή της ζωής μου.

Σεβαστοί μου γονεείς. Βρίσκεστε για μια ακόμα φορά στο πλάι μου σήμερα, για να σταθείτε ει και γηραιοί όντες, ως στήριγμα, στη μεγάλη αυτή στιγμή που η χαρά του υιού σας, έρχεται να αναμειχθεί με την αγωνία για τη μεγάλη ανάβαση η οποία προβάλλει σήμερα μπροστά του. Μα καμία χαρά δεν είναι αμέτοχη της λύπης και κανένας αγώνας δεν έχει αίσιο τέλος αν δεν βαπτισθεί στον ιδρώτα της υπομονής και της αγωνίας. Αυτό μου διδάξατε με τη ζωή σας. Σας ευχαριστώ για όλα, μα πάνω από όλα για το ότι μου δείχνετε καθημερινά τον δρόμο του Χριστού. Συγχωρέστε με για τις ελλείψεις της νεότητος αλλά και τα σφάλματα της υπόλοιπής μου ζωής και δώστε μου σήμερα την ευχή σας.

Σεβασμιώτατοι άγιοι Αρχιερείς που σήμερα το φιλότιμο, η αγάπη σας και οι προσευχές σας για την ελαχιστότητά μου με οδηγούν για έσχατη φορά στην ευλογημένη στιγμή της χειροτονητήριάς μου γονυκλισίας, ενώπιον του αγίου θυσιαστηρίου. Είστε όλοι σας, ο καθένας σας ξεχωριστά ένα σμαράγδι που θα στολίζει τη νοητή μου πνευματική στολή, που θα με σκεπάζει άχρι τέλους της παρούσης ζωής. Σας ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου και στις ευχές σας ελπίζω και στηρίζομαι.

Οφείλω να ευχαριστήσω αυτήν τη στιγμή, έναν Μητροπολίτη ο οποίος ίσταται αθορύβως μεν αλλ' εν δυνάμει και μερίμνη πατρική όλα αυτά τα χρόνια κοντά μου. Ο Σεβασμιώτατος άγιος Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως, κ. Βαρνάβας, είναι ένα πρόσωπο που θυμάμαι από μικρό παιδί. Δεν μπορώ να ξεχάσω την παραδειγματική χαρά και την αυτοθυσία του στην υπακοή στον Γέροντα επίσκοπο της τροφού Μητροπόλεώς μας, τον μακαριστό κ. Διονύσιο, που αυτή τη στιγμή εύχεται από τον ουρανό.

Σας ευχαριστώ Σεβασμιώτατε που τόσα χρόνια είστε δίπλα μου και η Μητρόπολη που με ανέθρεψε στη νεότητά μου, συνεχίζει να με στηρίζει, ακόμα και τώρα, σε αυτήν την ύστατη στιγμή, μέσω των σεβαστών αντιπροσώπων σας, ιδιαιτέρως του π. Βασιλείου Βύλριου, του εκ της φοιτητικής μου ζωής πνευματικού μου καθοδηγητή και προσωπικού μου στηρίγματος, στις δυσκολότερες στιγμές της Ιεραποστολικής μου πορείας. Ιδιαίτερες ευχαριστίες οφείλω επίσης στον αγαπητό πατέρα Γεώργιο Μίλκα και όλους γενικά τους ιερείς σας, οι οποίοι με αγάπη και ενδιαφέρον στηρίζουν το έργο μας.

Δεν παραλείπω να ξεχάσω σε αυτό το σημείο τον αείμνηστο πατέρα Πολύβιο τον πνευματικό μου πατέρα κατά τη δύσκολη εποχή της εφηβείας μου. Την ευχή του να έχω, αιώνια ας είναι αναπαυμένος, και ας δέεται δι' εμέ από τον θρόνο του θεού που τόσα χρόνια με ζήλο υπηρέτησε.

Σεβασμιώτατε άγιε Πτολεμαΐδος κ. Παντελεήμων, αρχιγραμματέα της Αγίας και Ιεράς Συνόδου, ένα ευχαριστώ δεν είναι σίγουρα αρκετό για έναν αρχιερέα του θρόνου που μου στάθηκε δίπλα μου σε όλη τη διάρκεια της διακονίας μου ως πατριαρχικού επιτρόπου, ως πατέρας, αδελφός, παρηγοριά και στήριγμα στις θλίψεις και τις δοκιμασίες μου. Ελπίζω ότι οι δεσμοί που μας ενώνουν θα μείνουν έως τέλους αδιάρρηκτοι. Προσβλέπω στις ευχές και τη βοήθειά σας.

Σεβασμιώτατε άγιε Πηλουσίου κ. Νάρκισσε σας ευχαριστώ για την αγάπη σας που τόσο διακριτικά μου δείχνετε. Σας είμαι εις αεί ευγνώμων. Η απλότητα και η συνέπειά σας με βοηθούν αφάνταστα.

Αλλά σήμερα στέκεται ανάμεσά μας και ένας ακόμα επίσκοπος που αθόρυβα και με διάκριση, με το χαμόγελο άσβεστο, την ελπίδα στα χείλη, την ανθρωπιά στην καρδιά του, την καλή διαχείριση της Επισκοπής του στον νου του και την αγάπη του προς το πρόσωπό μου αμετακίνητη από την πρώτη στιγμή που βρεθήκαμε μαζί, είναι αυτός που διέλυσε τα νέφη που άδικα σκέπαζαν τον ουρανό της υπάρξεώς μου. Τον δέχθηκα με χαρά

ως επίσκοπό μου στην Νότια Μαδαγασκάρη και στάθηκα κοντά του όσο μπορούσα περισσότερο. Ως αντίτιμο έλαβα στη ζωή μου έναν δεύτερο Πρόδομο, ένα δεύτερο άγγελο που έβαλε τέλος σε μια μακρόχρονη δοκιμασία μου και με ενήγαγε εκ λάκου ταλαιπωρίας, στη γη της προσωπικής μου επαγγελίας. Θεοφιλέστατε άγιε Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης κ. Πρόδρομε, είστε πατέρας μα πάνω από όλα αδελφός μου. Σας ευγνωμονώ για την αγάπη σας και σας επαινώ για το έργο σας.

Σεβαστέ μου πατέρα Σέργιε, πατέρα και φίλε του Πατριαρχείου μας. Σήμερα η παρουσία σου εδώ, ως προϊσταμένου της ενορίας της Αγίας Τριάδος Κηφισιάς, αποδεικνύει την αληθινή αγάπη όλων σας στην ενορία. Αυτήν την αγάπη που έλλειψε από τον κόσμο. Την αγάπη που στέκεται δίπλα στις χαρές των αδελφών και όχι μόνο στις λύπες τους. Με συγκινεί ιδιαίτερα το ενδιαφέρον σας. Σας είμαι εις αεί ευγνώμων.

Ελλογιμώτατε καθηγητά μου κ. Θωμά Ξένε, ει και απών για έκτακτους οικογενειακούς λόγους, δι' εμέ αντιπροσωπεύετε τον ακαδημαϊκό κόσμο μου. Στην Πολυτεχνική Σχολή του Πανεπιστημίου μας βρήκα ανθρώπους σαν εσάς, του πνεύματος που με φιλότιμο και ζήλο, μου δίδαξαν πάνω από όλα τον δρόμο της διανόησης και της ορθής λογικής και κρίσης. Ένα από τα πολυτιμότερα εφόδια που απέκτησα στην φοιτητική μου ζωή, πέραν των θεολογικών γραμμάτων. Σας ευχαριστώ όλους και σας είμαι εις αεί ευγνώμων, για την εν Χριστώ διδασκαλία που μου προσφέρατε.

Πατέρα και αδελφέ μου κ. Νόστη Ψαρά. Ιδού που ο συγγενής σου, το «δικό σας παιδί» όπως με αποκαλούσες, αναβαίνει την τελευταία βαθμίδα, στην διακονία των αδελφών μας και του συνανθρώπου. Σε ευχαριστώ εσένα και στο πρόσωπό σου όλη την αδελφότητα Εξωτερικής Ιεραποστολής, αλλά και όλους τους συλλόγους που στάθηκαν και στέκονται δίπλα μου στον αγώνα μου.

Σεβαστοί μου πατέρες, αγαπητοί συγγενείς και φίλοι. Κύριε αντιδήμαρχε Ευόσμου και συγγραφέα, αγαπητέ μου, κ. Σωτήρη Νικολαΐδη. Άνθρωποι που στέκεστε δίπλα μου με την προσευχή σας, την στήριξη που μου προσφέρετε, την αγάπη και την καρδιά σας. Αυτήν τη στιγμή είστε η έμπρακτη δι' εμέ επιβεβαίωση της κλήσεως του Τριαδικού Θεού. Ο Κύριος να σας ανταποδίδει εκατονταπλάσια την αγάπη σας. Σας ευχαριστώ, θα είμαι πάντα κοντά σας και θα προσβλέπω στην ανεκτίμητης αξίας στήριξή σας.

Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα, πολυσέβαστέ μας Πατριάρχα και Πάπα Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής, κ.κ. Θεόδωρε Β, επανέρχομαι και πάλι σε εσάς γιατί έτσι πρέπει και αρμόζει συνειδησιακά να πράξω κατ' αυτήν την πανίερη στιγμή.

Η εκκλησία είναι μία κοινωνία αγάπης που χαρακτηρίζεται από την συλλογικότητα και την ενότητα. Αυτό δηλώνει εξ' άλλου και ο Παύλειος ορισμός της «Σώμα Χριστού» (Α' Κορ. 12). Αυτό διδασκόμαστε καθημερινά και από το δικό σας παράδειγμα ζωής. Γύρω από το πρόσωπο του Ποιμένα συνοψίζεται όλη η Εκκλησία. Αυτή η συνειδητοποίηση του ενωτικού και συλλογικού χαρακτήρα της ταυτότητας της Εκκλησίας, είναι το μέγιστο δώρο που απεκόμισα τόσα χρόνια και απορρέει από το πρόσωπο και τη ήθος Σας πρωτίστως Μακαριώτατε, αλλά και τον φιλόανθρωπο χαρακτήρα του Πατριαρχείου μας. Όταν κάποιος θελήσει να ενσκήψει επάνω στον ανθρώπινο πόνο, τότε κατανοεί και την έννοια του «αγίου» στην Εκκλησία. Οι πιστοί τότε καλούνται ενσυνειδήτως «άγιοι» εντός μας, ως συλλογική οντότητα, «εν ενί στόματι και μία καρδιά». Είναι το «βασίλειον ιεράτευμα». Το καύχημα και η χαρά του κάθε Επισκόπου, το οποίο φέρει εντός του την ιερή και πνευματική υπόσταση, άνευ εξαιρέσεων, για να οδεύει αιωνίως, ως ένα σώμα προς την ενότητα, η οποία είναι και ο ανώτερος σκοπός της θείας Οικονομίας.

Σε λίγο, όταν τα αγιασμένα Σας χέρια θα ακουμπούν επάνω μου Μακαριώτατε, τότε ευχηθείτε παρακαλώ, να μείνει μέσα μου άσβεστη αυτή η προσευχή, αυτή που με κράτησε τόσα χρόνια στην Ιεραποστολή και στην ταπεινή μου διακονία στο Πατριαρχείο μας, παρά τις αναρίθμητες δοκιμασίες. Ευχηθείτε, και αν πέσουν τά πολύτιμα δάκρυά Σας επάνω μου, ας είναι μαζί με τις ευχές Σας, δι' εμέ, «το μύρο το καταβαίνων επί των ώων» των πρώτων αυτών αρχιερατικών μου ενδυμάτων, για να σταθούν επ' αυτών, ως πολύτιμοι μαργαρίτες, λάμποντες ανά τους αιώνες. Για να μου θυμίζουν, την αδιαμφισβήτητη ευαγγελική ρήση, και προσωπική μου ταπεινή δέηση, ιδιαίτερα για την νεοσύστατη Επισκοπή της Μπούνια και Κισανγκάνι την οποία καλούμαι εκ του νυν, θυσιαστικώς να υπηρετήσω:

«Πάτερ άγιε, τήρησον αυτούς εν τω ονόματί σου ω έδωκάς μοι, ίνα ώσιν εν καθώς ημείς... ίνα ώσι τετελειωμένοι εις εν». Αμήν. Την ευχή σας Μακαριώτατε.

Ο Μακαριώτατος, με συγκίνηση αντιφώνησε λέγων τα εξής:

«Θεοφιλέστατε άγιε εψηφισμένη Επίσκοπε Μπούνιας και Κισανγκάνι κ. Πολύκαρπε

Τα λόγια σου και μόνον φτάνουν για να αποδείξουν την αγάπη σου προς το πρόσωπο του

Πατριάρχη και κατ' επέκτασιν προς την Εκκλησία. Και φυσικά δεν είναι για μένα κάτι το πρωτόγνωρο. Όσα ειπώθηκαν με τόση αγάπη από εσένα αυτήν την στιγμή προ της χειροτονίας σου, είναι αυτά που βλέπουμε εδώ και 15 χρόνια να συμβαίνουν αναφορικά με το πρόσωπό σου. Όντως, υιέ μου και εγώ ο Πατριάρχης σου και Πατέρας σου δικαιούμαι να πω σήμερα, «τέκνον μου, Πολύκαρπε, ... Υιός μου ει σύ, εγώ σήμερα γεγέννηκά σε».

Ξεκίνησες ως φοιτητής του Πολυτεχνείου να αναζητείς την ανώτερη πνευματικότητα στη ζωή σου. Δεν αρκέστηκες στα γράμματα και στην ορθολογιστική σκέψη αν και σου άρεζε πάντοτε ο ρεαλισμός και όχι ο ουτοπισμός που κυριαρχεί στην σκέψη της σύγχρονης κοινωνίας. Στον τρίτο χρόνο της φοιτητικής σου ζωής διέκοψες προσωρινά την φοίτησή σου για να αφιερώσεις τον εαυτό σου στον θεό και στην υπακοή την οποία έθεσες πάνω από κάθε τι στην εκκλησιαστική σου πορεία. Μετά από 16 χρόνια κοινοβιακού βίου, κοντά στον Γέροντα Ιωάννη στην Σκήτη της Αγίας Άννας στο Άγιο Όρος, αποφάσισες να ακολουθήσεις με την ευλογία της συνοδείας σου τον δρόμο της έσχατης θυσίας που ήταν για σένα η Ιεραποστολή.

Στη Μαδαγασκάρη αφιερώθηκες στην προσφορά στον συνάνθρωπο ενώ συνέχισες ταυτόχρονα, ολοκλήρωσες και διεύρυνες τις πανεπιστημιακές σου σπουδές στο Πολυτεχνείο και στη θεολογική Σχολή.

Κανείς μας Πολύκαρπε δεν ξεχνάει το γεγονός, ότι αποσιώθηκες τόσο πολύ στην διακονία των Αφρικανών αδελφών που σε σύντομο χρονικό διάστημα έμαθες τα Μαλαγκάσι στην Μαδαγασκάρη και δέθηκες τόσο πολύ με τον κόσμο εκεί, ώστε να σε θεωρούν φίλο και πατέρα τους ακόμα και οι τοπικοί άρχοντες και αρχές. Η άοκνη διακονία σου στον Νότο της Μαδαγασκάρης μάλιστα, επέφερε τους μέγιστους πνευματικούς καρπούς, ώστε να αξιωθείς να δεις τον τόπο στον οποίο υπηρέτησες επί 12 ετίας, να αναδεικνύεται σε Επισκοπή, να δέχεται τον πρώτο του Επίσκοπό του και σύ να αναλαμβάνεις πρωτοσύγκελος δίπλα στον αγαπητό Πατέρα και αδελφό σου, στον Επίσκοπο Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης κ. Πρόδρομο.

Ακόμα θυμάμαι τα γράμματά σου και τις επιστολές, στις οποίες μου αφηγούσουν με υϊκή αγάπη τους κινδύνους, τις χαρές σου και τις λύπες, μαζί με τους πειρασμούς σου. Αλλά Πολύκαρπέ μου γνώριζε ότι ο Πατριάρχης σου βρισκόταν δίπλα σου κάθε στιγμή, προσευχόταν και σε συμβούλευε με αγάπη και ιδιαίτερη συμπάθεια, γιατί έβλεπε τον κόπο και την αγάπη με την οποία δούλευες για την Ιεραποστολή.

Με κίνδυνο της ζωής σου πήγαινες στις έρημες και πιά απομακρυσμένες περιοχές τις οποίες όπως έλεγες λάτρευες, γιατί εκεί συναντούσες τον ανθρώπινο πόνο, την φτώχεια, την ασθένεια, τα δάκρυα, αλλά και την χαρά που σου έδινε η προσφορά του ελάχιστου εκείνου φαγητού, των φαρμάκων, της βοήθειας που έπαιρνες μαζί σου πάντοτε για να δώσεις στον κόσμο μας. Μου έλεγες ότι καθόσουν ώρες ατελείωτες κάτω από τον έναστρο ουρανό και απολάμβανες τους μυστικούς ήχους των κυμμάτων του Ινδικού Ωκεανού που για σένα ήταν οι πιά όμορφες ψαλμωδίες, η πιά μεγάλη παρηγοριά σου στον δύσκολο αγώνα σου. Ποτέ δεν έμεινες όμως μόνος.

Το έλεγες πολλές φορές. Ποτέ ο άνθρωπος που δουλεύει για τον Χριστό δεν μένει μόνος του σε αυτή τη ζωή. Χαιρόσουν όταν τα μικρά παιδιά μαζευόντουσαν γύρω, άλλοτε για να ακούσουν τις ταπεινές, απλές σου κατηχήσεις, άλλοτε για να παίξουν ακόμα μαζί σου, άλλοτε για να σου πουν τον πόνο τους.

Και στο Κονγκό όμως όπου σε μετακίνησε η Χάρις του θεού και η απόφαση της Εκκλησίας, έκανες υπακοή και σε σύντομο χρονικό διάστημα, έμαθες πολύ καλά τα Λινγκάλα, την γαλλική και τώρα ασχολείσαι και με την εκμάθηση της Σουαχίλι.

Αλλα εδώ Πολύκαρπε μου ο ρόλος σου δεν ήταν απλά κατηχητικός, ούτε μόνο φιλανθρωπικός. Εδώ δούλεψες για την θεμελίωση και οργάνωση μιας νεοσύστατης Επισκοπής υπό την εποπτεία και καθοδήγηση του Πατριάρχου σου και ανταποκρίθηκες στα μέγιστα. Προσπάθησες και πάλι να αφομοιωθείς με τον κόσμο και να γίνεις για δεύτερη φορά θυσία για τον κόσμο της Αφρικής και δή του Κονγκό, που αν και δύσκολος, δεν δίστασες ποτέ να τον αγαπήσεις και να τον υπηρετήσεις. Και ο κόσμος αυτός σήμερα Πολύκαρπε μου σε αμείβει.

Όντως, πολύ σωστά ανέφερες ότι η Εκκλησία είναι μια κοινωνία αγάπης. Η πρώτη για την ακρίβεια κοινωνία αγάπης. Όντως η ενότητα της Πίστewς και η Κοινωνία του Αγίου Πνεύματος είναι ο απώτερος σκοπός της θείας Οικονομίας. Ναι Πολύκαρπε μου. Σε λίγο,

τα χέρια αυτά που έχουν ψηθεί κάτω από τον Αφρικάνικο ήλιο, που έχουν ακουμπήσει τά αθώα μέτωπα χιλιάδων παιδιών που βασανίζονται από την πείνα και την φτώχεια, που δεν διστάζουν να πιάσουν την ξύλινη ιεραποστολική ράβδο, για να στηρίξουν τα κουρασμένα πόδια ενός γηραιού αλλά ακμαίου Πατριάρχου, θα ακουμπήσουν επάνω σου. Και θα σου παραδώσουν το υπέρτατο Επισκοπικό αξίωμα. Αυτό το αξίωμα δεν σου χαρίζεται σήμερα ως αντίδωρο των κόπων σου μόνον. Δεν σου χαρίζεται σήμερα ως δίκαια ανταπόδοση της αγάπης και αφοσίωσης εν ταπεινώσει, που έδειξες τόσα χρόνια προς τον συνάνθρωπό σου, προς την Εκκλησία και το Πατριαρχείο σου.

Σου χαρίζεται άγιε εφηφισμένε, Επίσκοπε Μπούνιας, Κισανγκάνι, ως εφόδιο για την μετέπειτα πορεία του έργου σου. Καλείσαι να τελειώσεις αυτό που τόσο όμορφα ξεκίνησες και για το οποίο χαροποίησες τον Πατριάρχη σου όσο και τον Γέροντά σου τον Ιωάννη και τη συνοδεία σου, αλλά και τους γονείς σου και την οικογένεια και τον κόσμο σου.

Πολύκαρπε μου, χτίσε την Εκκλησία που σου ενεμπιστεύεται η Χάρις του Παναγίου Πνεύματος σήμερα. Χτίσε την αγάπη στο ποίμνιο που σου χαρίζεται, γιατί εσύ πρώτος το αγκάλιασες και στάθηκες δίπλα του ως πατέρας. Σήκωσε την ράβδο σου όχι προς εμπαθή αλλά προς παιδαγωγική παιδείωση των αδελφών σου. Συνέχισε να σκύβεις με συμπάθεια, υπομονή και καρτερία πάνω στην ανθρώπινη αδυναμία. Πάιδευε αλλά και συγχώρα. Αγάπα όμως όλον τον κόσμο που σε αγαπά ή όχι. Χάρισε την Χάρη που σήμερα σου χαρίζεται χωρίς καμία διάκριση και ναι, όπως είπες, συνέχισε να βλέπεις την αγιότητα ως αγώνα προς την τελειότητα και όχι ως αναμαρτησία ή ως επίκτητη μαγική χάρη που ξεχωρίζει τους ανθρώπους σε αμαρτωλούς ή ενάρετους.

Προσεύχομαι για σένα παιδί μου και εύχομαι με την Χάρη του εν Τριάδι Κυρίου και Θεού μας, να τηρήσεις αυτούς που σήμερα σου χαρίζονται και σου ενεμπιστεύονται, «τετελειωμένους εις έν», «ίνα ώσιν έν καθώς ημείς», εν Χριστώ, στην τελευταία σου αυτή πορεία προς την αιωνιότητα. Άς είσαι πάντα άξιος».

Ακολούθως στο παρακείμενο Αρχονταρίκι της Μονής παρετέθη εόρτιος δεξίωση, όπου ο νεοχειροτονηθείς αρχιερέυς εδεχθή τις ευχές όλων. Αργότερα στον Ελληνικό Ναυτικό Όμιλο Αλεξανδρείας, παρέθεσε επίσημο γεύμα, επί τη ευσήμω ημέρα.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

ΘΕΟΦΙΛ. ΕΠΑΡΧΙΟΥΧΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΜΠΟΥΝΙΑΣ, ΚΙΣΑΓΚΑΝΙ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΚΟΝΓΚΟ

κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Γεννήθηκε στις 2 Φεβρουαρίου του 1973 στην Ηλιούπολη της Θεσσαλονίκης, όπου και ολοκλήρωσε τις μαθητικές του σπουδές. Εισηχθη στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης στο Τμήμα των Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών Ηλεκτρονικών Υπολογιστών της Πολυτεχνικής Σχολής, του οποίου κάτοχος BSC και MASTER τυγχάνει. Στην Σκήτη της Αγίας Άννης εκάρη μοναχός το 1995, στην συνοδεία του γέροντος Ιωάννου Ιερομονάχου. Είναι κάτοχος Bachelor Ορθόδοξης Θεολογίας και Ανθρωπιστικών Σπουδών στο πανεπιστήμιο Euraka University of Switzerland και κάτοχος Master στην Ορθόδοξη Θεολογία στο Πανεπιστήμιο Νεάπολις της Πάφου.

Εργάζεται στον χώρο της Ιεραποστολής από το 2010. Ως Πρωτοσύγκελος διακόνησε, στην Ιερά Μητρόπολη Μαδαγασκάρης έως το 2018, έκτοτε δε στην Ι. Επισκοπή Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης. Το 2018 εργάσθηκε και στο Ιεραποστολικό κλιμάκιο της Ι. Μ. Κινσάσας του Κονγκό, κοντά στον Μακαριστό Μητροπολίτη Κινσάσας κ. Νικηφόρο. Έχει εργασθεί στην Ιερά Μονή και Θεολογική Σχολή της Χάλκης, πλησίον του τότε ηγουμένου της και νυν Γέροντος Δέρκων κ. Αποστόλου. Το μοναχικό ιδεώδες και η Ιεραποστολή είναι το αντικείμενο της διπλωματικής του διατριβής.

Στις 6 Μαρτίου 2022, διορίσθηκε ως Πατριαρχικός Επίτροπος της Ιεράς Επισκοπής Κισανγκάνι, υπό την Α.Θ.Μ. και Προκαθήμενο του Αλεξανδρινού Θρόνου, κ.κ. Θεοδώρου Β΄. Στο Ανατολικό Κονγκό εργάσθηκε φιλοτίμως, για την θεμελίωση της νεοσύστατης Επισκοπής Κισανγκάνι. Ομιλεί, εκτός της μητρικής του γλώσσας της Ελληνικής, τα Αγγλικά, Γαλλικά, Μαλαγκάσι και Λιγκάλα.

Στις 15 Φεβρουαρίου 2024, εκλέχθηκε από την Αγία και Ιερά Σύνοδο του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας, προτάσει της ΑΘΜ, Επίσκοπος της Ιεράς Επισκοπής Μπούνιας, Κισανγκάνι και Ανατολικού Κονγκό.